

ТАБЛИЦЯ
відповідності законодавства України акту права
Європейського Союзу (acquis ЄС)

Переговорний розділ 24 *Justice, freedom and security / Правосуддя, свобода та безпека.*

Підрозділ/сфера 19.30 *Police and judicial cooperation in criminal and customs matters / Співробітництво правоохоронних та судових органів у кримінальній та митній сферах.*

Найменування акта права Європейського Союзу (acquis ЄС) *Convention drawn up on the basis of Article K.3 (2) (c) of the Treaty on European Union on the fight against corruption involving officials of the European Communities or officials of Member States of the European Union / Конвенція про боротьбу з корупцією, у яку залучені посадові особи Європейських Співтовариств чи посадові особи держав-членів Європейського Союзу, укладена відповідно до статті К.3 (2) (с) Договору про Європейський Союз.*

Положення акта права ЄС (у розрізі статей) ENG.	Положення акта права ЄС (у розрізі статей) УКР. (неофіційний переклад)	Норми законодавства України, що імплементують відповідне положення акта права ЄС	Ступінь врахування (відповідає, частково відповідає, не відповідає) відповідного положення акта права ЄС у законодавстві України	Примітка (основні заходи, строки, виконавці тощо)
Article 1 Definitions For the purposes of this Convention: (a) 'official' shall mean any Community or national official, including any national official of another Member State;	Стаття 1 Визначення Для цілей цієї Конвенції: (а) «посадова особа» означає будь-яку посадову особу Співтовариства або національну посадову особу, включаючи будь-яку	Кримінальний кодекс України Стаття 18. Суб'єкт кримінального правопорушення 3. Службовими особами є особи, які постійно, тимчасово чи за спеціальним повноваженням здійснюють функції представників влади чи місцевого самоврядування, а також постійно чи тимчасово обіймають в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах чи організаціях посади,	Відповідає Поняття “службової особи” в українському законодавстві є більш широким та охоплює всі види посадових осіб, визначених Конвенцією	

<p>(b) 'Community official' shall mean:</p> <p>- any person who is an official or other contracted employee within the meaning of the Staff Regulations of officials of the European Communities or the Conditions of Employment of other servants of the European Communities,</p> <p>- any person seconded to the European Communities by the Member States or by any public or private body, who carries out functions equivalent to those performed by European Community officials or other servants.</p> <p>Members of bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities and the staff of such bodies shall be treated as Community officials, inasmuch as the Staff Regulations of officials of the European Communities or the Conditions of Employment of other servants of the European Communities do not apply to them;</p> <p>(c) 'national official' shall be understood by reference to the definition of 'official' or 'public officer' in the national law of the Member State in which the person in question performs that function for the purposes of application of the</p>	<p>національну посадову особу іншої держави-члена;</p> <p>(b) «офіційна особа спільноти» означає:</p> <p>- будь-яка особа, яка є посадовою особою або іншим працівником за контрактом у значенні Положення про персонал посадових осіб Європейських Співтовариств або Умов найму інших службовців Європейських Співтовариств,</p> <p>- будь-яка особа, відряджена до Європейських Співтовариств державами-членами або будь-яким державним чи приватним органом, яка виконує функції, еквівалентні тим, що виконуються офіційними особами або іншими службовцями Європейського Співтовариства.</p> <p>Члени органів, створених відповідно до Договорів про заснування Європейських Співтовариств, і персонал таких органів розглядаються як службовці Співтовариства, оскільки Положення про персонал посадових осіб Європейських Співтовариств або Умови найму інших службовців Європейських Співтовариств не стосуються їх;</p> <p>(c) «національний службовець» слід розуміти як посилання на визначення</p>	<p>пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських функцій, або виконують такі функції за спеціальним повноваженням, яким особа наділяється повноважним органом державної влади, органом місцевого самоврядування, центральним органом державного управління із спеціальним статусом, повноважним органом чи повноважною службовою особою підприємства, установи, організації, судом або законом.</p> <p>4. Службовими особами також визнаються посадові особи іноземних держав (особи, які обіймають посади в законодавчому, виконавчому або судовому органі іноземної держави, у тому числі присяжні засідателі, інші особи, які здійснюють функції держави для іноземної держави, зокрема для державного органу або державного підприємства), іноземні третейські судді, особи, уповноважені вирішувати цивільні, комерційні або трудові спори в іноземних державах у порядку, альтернативному судовому, посадові особи міжнародних організацій (працівники міжнародної організації чи будь-які інші особи, уповноважені такою організацією діяти від її імені), а також члени міжнародних парламентських асамблей, учасником яких є Україна, та судді і посадові особи міжнародних судів.</p> <p>Стаття 364. Зловживання владою або службовим становищем</p> <p>Примітка. 1. Службовими особами у статтях 364, 368, 368-5, 369 цього Кодексу є особи, які постійно, тимчасово чи за спеціальним повноваженням здійснюють функції представників влади чи місцевого самоврядування, а також обіймають постійно чи тимчасово в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на державних чи комунальних підприємствах, в установах чи організаціях посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських функцій, або виконують такі функції за спеціальним повноваженням, яким особа наділяється повноважним органом державної влади, органом місцевого самоврядування, центральним органом державного</p>		
---	--	--	--	--

<p>criminal law of that Member State. Nevertheless, in the case of proceedings involving a Member State's official initiated by another Member State, the latter shall not be bound to apply the definition of 'national official' except insofar as that definition is compatible with its national law.</p>	<p>«посадової особи» або «державного службовця» в національному законодавстві держави-члена, в якій відповідна особа виконує цю функцію для цілей застосування кримінального законодавства цієї держави-члена. Проте, у випадку провадження за участю посадової особи держави-члена, ініційованої іншою державою-членом, остання не зобов'язана застосовувати визначення "національної посадової особи", за винятком випадків, коли це визначення сумісне з її національним законодавством.</p>	<p>управління із спеціальним статусом, повноважним органом чи повноважною особою підприємства, установи, організації, судом або законом. Для цілей статей 364, 368, 368-5, 369 цього Кодексу до державних та комунальних підприємств прирівнюються юридичні особи, у статутному фонді яких відповідно державна чи комунальна частка перевищує 50 відсотків або становить величину, що забезпечує державі чи територіальній громаді право вирішального впливу на господарську діяльність такого підприємства. 2. Службовими особами також визнаються посадові особи іноземних держав (особи, які обіймають посади в законодавчому, виконавчому або судовому органі іноземної держави, у тому числі присяжні засідателі, інші особи, які здійснюють функції держави для іноземної держави, зокрема для державного органу або державного підприємства), а також іноземні третейські судді, особи, уповноважені вирішувати цивільні, комерційні або трудові спори в іноземних державах у порядку, альтернативному судовому, посадові особи міжнародних організацій (працівники міжнародної організації чи будь-які інші особи, уповноважені такою організацією діяти від її імені), члени міжнародних парламентських асамблей, учасником яких є Україна, та судді і посадові особи міжнародних судів.</p> <p>Стаття 354. Підкуп працівника підприємства, установи чи організації Примітка. 1. Під особою, яка працює на користь підприємства, установи, організації, слід розуміти особу, яка виконує роботу або надає послугу відповідно до договору з таким підприємством, установою, організацією.</p> <p>Стаття 368. Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою Примітка. 1. 2. Службовими особами, які займають відповідальне становище, у статтях 368, 368-5, 369 та 382 цього Кодексу є особи, зазначені у пункті 1 примітки до статті 364 цього Кодексу, посади яких згідно із статтею 6 Закону України</p>		
---	---	---	--	--

		<p>"Про державну службу" належать до категорії "Б", судді, прокурори, слідчі і дізнавачі, а також інші, крім зазначених у пункті 3 примітки до цієї статті, керівники і заступники керівників органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх структурних підрозділів та одиниць.</p> <p>3. Службовими особами, які займають особливо відповідальне становище, у статтях 368, 368-5, 369 та 382 цього Кодексу є:</p> <p>1) Президент України, Прем'єр-міністр України, члени Кабінету Міністрів України, перші заступники та заступники міністрів, Голова та член Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Голова та член Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Голова та член Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, Голова та державний уповноважений Антимонопольного комітету України, Голова Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Голова Фонду державного майна України, його перший заступник та заступники, Голова та член Центральної виборчої комісії, народні депутати України, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Директор Національного антикорупційного бюро України, Директор Бюро економічної безпеки України, Директор Державного бюро розслідувань, Генеральний прокурор, його перші заступники та заступники, Голова Конституційного Суду України, його заступники та судді Конституційного Суду України, Голова Верховного Суду, його заступники та судді Верховного Суду, голови вищих спеціалізованих судів, їх заступники та судді вищих спеціалізованих судів, Голова Національного банку України, його перший заступник та заступники, Секретар Ради національної безпеки і оборони України, його перший заступник та заступники, Постійний Представник Президента України в Автономній Республіці Крим, його перший заступник та заступники, радники та помічники Президента України, Голови Верховної Ради України, Прем'єр-міністра України;</p> <p>2) особи, посади яких згідно із статтею 6 Закону України "Про державну службу" належать до категорії "А";</p>		
--	--	--	--	--

		<p>3) особи, посади яких згідно із статтею 14 Закону України "Про службу в органах місцевого самоврядування" віднесені до першої та другої категорій посад в органах місцевого самоврядування.</p> <p>Стаття 368-4. Підкуп особи, яка надає публічні послуги</p> <p>1. Пропозиція чи обіцянка аудитору, нотаріусу, оцінювачу, іншій особі, яка не є державним службовцем, посадовою особою місцевого самоврядування, але провадить професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг, у тому числі послуг експерта, арбітражного керуючого, приватного виконавця, незалежного посередника, члена трудового арбітражу, третейського судді (під час виконання цих функцій)... .</p>		
<p>Article 2 Passive corruption</p> <p>1. For the purposes of this Convention, the deliberate action of an official, who, directly or through an intermediary, requests or receives advantages of any kind whatsoever, for himself or for a third party, or accepts a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in accordance with his duty or in the exercise of his functions in breach of his official duties shall constitute passive corruption.</p> <p>2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that conduct of the type referred to in paragraph 1 is made a criminal offence.</p>	<p>Стаття 2 Пасивна корупція</p> <p>1.3 метою цієї Конвенції пасивною корупцією вважається умисна дія посадової особи, яка безпосередньо або через посередника запитує або отримує будь-яку перевагу будь-якого виду для себе чи для третьої особи, або приймає обіцянку такої переваги, з метою діяти або утримуватись від дій в порушення своїх службових обов'язків чи при виконанні своїх службових функцій.</p> <p>2.Кожна держава-член приймає необхідні заходи для забезпечення того, щоб така поведінка, яка згадується у параграфі 1, була визнана злочином.</p>	<p>Кримінальний кодекс України</p> <p>Стаття 368. Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою</p> <p>1. Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання службовою особою неправомірної вигоди, а так само прохання надати таку вигоду для себе чи третьої особи за вчинення чи невчинення такою службовою особою в інтересах того, хто пропонує, обіцяє чи надає неправомірну вигоду, чи в інтересах третьої особи будь-якої дії з використанням наданої їй влади чи службового становища - карається штрафом від однієї тисячі до чотирьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк від трьох до шести місяців, або позбавленням волі на строк від двох до чотирьох років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років.</p>	Відповідає	
<p>Article 3 Active corruption</p>	<p>Стаття 3 Активна корупція</p>	<p>Кримінальний кодекс України</p>	Відповідає	

<p>1. For the purposes of this Convention, the deliberate action of whosoever promises or gives, directly or through an intermediary, an advantage of any kind whatsoever to an official for himself or for a third party for him to act or refrain from acting in accordance with his duty or in the exercise of his functions in breach of his official duties shall constitute active corruption.</p> <p>2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that conduct of the type referred to in paragraph 1 is made a criminal offence.</p>	<p>1.3 метою цієї Конвенції активною корупцією вважається умисна дія, за якою будь-хто обіцяє або надає безпосередньо або через посередника будь-яку перевагу посадовій особі для себе чи для третьої особи з метою змусити його діяти або утримуватись від дій в порушення його службових обов'язків чи при виконанні його службових функцій.</p> <p>2.Кожна держава-член приймає необхідні заходи для забезпечення того, щоб така поведінка, яка згадується у параграфі 1, була визнана злочином.</p>	<p>Стаття 369. Пропозиція, обіцянка або надання неправомірної вигоди службовій особі</p> <p>1. Пропозиція чи обіцянка службовій особі надати їй або третій особі неправомірну вигоду, а так само надання такої вигоди за вчинення чи невчинення службовою особою в інтересах того, хто пропонує, обіцяє чи надає таку вигоду, чи в інтересах третьої особи будь-якої дії з використанням наданої їй влади чи службового становища - караються штрафом від однієї тисячі до чотирьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі на строк від двох до чотирьох років, або позбавленням волі на той самий строк.</p> <p>2. Діяння, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені повторно, - караються позбавленням волі на строк від трьох до шести років із штрафом від п'ятисот до однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, з конфіскацією майна або без такої.</p> <p>3. Діяння, передбачені частиною першою або другою цієї статті, якщо неправомірна вигода надавалася службовій особі, яка займає відповідальне становище, або вчинені за попередньою змовою групою осіб, - караються позбавленням волі на строк від чотирьох до восьми років з конфіскацією майна або без такої.</p> <p>4. Діяння, передбачені частиною першою, другою або третьою цієї статті, якщо неправомірна вигода надавалася службовій особі, яка займає особливо відповідальне становище, або вчинені організованою групою осіб чи її учасником, - караються позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років з конфіскацією майна або без такої.</p>		
<p>Article 4 Assimilation</p> <p>1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that in its criminal law the descriptions of the offences referred to in Articles 2 and 3 committed by or against its</p>	<p>Стаття 4. Асиміляція</p> <p>1. Кожна Держава-член приймає необхідні заходи, щоб забезпечити, що в її кримінальному законодавстві описи злочинів, згаданих у Статтях 2 і 3, які вчиняються</p>	<p>Кримінальний кодекс України</p> <p>Стаття 364. Зловживання владою або службовим становищем</p> <p>Примітка. 1. Службовими особами у статтях 364, 368, 368-5, 369 цього Кодексу є особи, які постійно, тимчасово чи за спеціальним повноваженням здійснюють функції представників влади чи місцевого самоврядування, а також</p>	<p>Відповідає</p> <p>Описи злочинів в українському законодавстві не відрізняються для випадків їх скоєння українськими посадовими особами або посадовими</p>	

<p>Government Ministers, elected members of its parliamentary chambers, the members of its highest Courts or the members of its Court of Auditors in the exercise of their functions apply similarly in cases where such offences are committed by or against Members of the Commission of the European Communities, the European Parliament, the Court of Justice and the Court of Auditors of the European Communities respectively in the exercise of their duties.</p> <p>2. Where a Member State has enacted special legislation concerning acts or omissions for which Government Ministers are responsible by reason of their special political position in that Member State, paragraph 1 may not apply to such legislation, provided that the Member State ensures that Members of the Commission of the European Communities are also covered by the criminal legislation implementing Articles 2 and 3.</p> <p>3. Paragraphs 1 and 2 shall be without prejudice to the provisions applicable in each Member State concerning criminal proceedings and the determination of the competent court.</p> <p>4. This Convention shall apply in full accordance with the</p>	<p>проти або вчиняються представниками уряду, обраними членами парламентських палат, членами найвищих судів або членами Рахункової палати, виконуючи свої повноваження, застосовуються аналогічно випадкам, коли такі злочини вчиняються проти або вчиняються членами Комісії Європейських Співтовариств, Європейського Парламенту, Суду Європейського Союзу та Рахункової палати Європейських Співтовариств відповідно під час виконання своїх обов'язків.</p> <p>2. Якщо Держава-член прийняла особливий законодавчий акт щодо дій або бездіяльності, за які відповідають члени уряду через їх особливе політичне становище в цій Державі-члені, параграф 1 не може застосовуватись до такого законодавства, за умови, що Держава-член забезпечує застосування кримінального законодавства, яке також охоплює членів Комісії Європейських Співтовариств в рамках виконання Статей 2 і 3.</p> <p>3. Параграфи 1 і 2 не зачіпають положень, що застосовуються в кожній Державі-члені щодо кримінальних судочинств і</p>	<p>обіймають постійно чи тимчасово в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на державних чи комунальних підприємствах, в установах чи організаціях посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських функцій, або виконують такі функції за спеціальним повноваженням, яким особа наділяється повноважним органом державної влади, органом місцевого самоврядування, центральним органом державного управління із спеціальним статусом, повноважним органом чи повноважною особою підприємства, установи, організації, судом або законом.</p> <p>Для цілей статей 364, 368, 368-5, 369 цього Кодексу до державних та комунальних підприємств прирівнюються юридичні особи, у статутному фонді яких відповідно державна чи комунальна частка перевищує 50 відсотків або становить величину, що забезпечує державі чи територіальній громаді право вирішального впливу на господарську діяльність такого підприємства.</p> <p>2. Службовими особами також визнаються посадові особи іноземних держав (особи, які обіймають посади в законодавчому, виконавчому або судовому органі іноземної держави, у тому числі присяжні засідателі, інші особи, які здійснюють функції держави для іноземної держави, зокрема для державного органу або державного підприємства), а також іноземні третейські судді, особи, уповноважені вирішувати цивільні, комерційні або трудові спори в іноземних державах у порядку, альтернативному судовому, посадові особи міжнародних організацій (працівники міжнародної організації чи будь-які інші особи, уповноважені такою організацією діяти від її імені), члени міжнародних парламентських асамблей, учасником яких є Україна, та судді і посадові особи міжнародних судів.</p> <p>Стаття 368. Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою</p> <p>1. Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання службовою особою неправомірної вигоди, а так само прохання надати таку вигоду для себе чи третьої особи за</p>	<p>особами європейських інституцій.</p>	
--	---	--	---	--

<p>relevant provisions of the Treaties establishing the European Communities, the Protocol on the Privileges and Immunities of the European Communities, the Statutes of the Court of Justice and the texts adopted for the purpose of their implementation, as regards the withdrawal of immunity.</p>	<p>визначення компетентного суду.</p> <p>4. Ця Конвенція застосовується в повному відповідності до відповідних положень Договорів, що створюють Європейські Співтовариства, Протоколу про привілеї та імунітети Європейських Співтовариств, Статутів Суду Європейського Союзу та текстів, прийнятих для їх реалізації, щодо позбавлення недоторканості.</p>	<p>вчинення чи невчинення такою службовою особою в інтересах того, хто пропонує, обіцяє чи надає неправомірну вигоду, чи в інтересах третьої особи будь-якої дії з використанням наданої їй влади чи службового становища -</p> <p>карається штрафом від однієї тисячі до чотирьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк від трьох до шести місяців, або позбавленням волі на строк від двох до чотирьох років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років.</p> <p>2. Діяння, передбачене частиною першою цієї статті, предметом якого була неправомірна вигода у значному розмірі, -</p> <p>карається позбавленням волі на строк від трьох до шести років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років.</p> <p>3. Діяння, передбачене частиною першою або другою цієї статті, предметом якого була неправомірна вигода у великому розмірі або вчинене службовою особою, яка займає відповідальне становище, або за попередньою змовою групою осіб, або повторно, або поєднане з вимаганням неправомірної вигоди, -</p> <p>карається позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, з конфіскацією майна.</p> <p>4. Діяння, передбачене частинами першою, другою або третьою цієї статті, предметом якого була неправомірна вигода в особливо великому розмірі, або вчинене службовою особою, яка займає особливо відповідальне становище, -</p> <p>карається позбавленням волі на строк від восьми до дванадцяти років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, з конфіскацією майна.Стаття 369. Пропозиція, обіцянка або надання неправомірної вигоди службовій особі.</p> <p>1. Пропозиція чи обіцянка службовій особі надати їй або третій особі неправомірну вигоду, а так само надання такої</p>		
---	---	---	--	--

		<p>вигоди за вчинення чи невчинення службовою особою в інтересах того, хто пропонує, обіцяє чи надає таку вигоду, чи в інтересах третьої особи будь-якої дії з використанням наданої їй влади чи службового становища - караються штрафом від однієї тисячі до чотирьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі на строк від двох до чотирьох років, або позбавленням волі на той самий строк.</p> <p>2. Діяння, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені повторно, - караються позбавленням волі на строк від трьох до шести років із штрафом від п'ятисот до однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, з конфіскацією майна або без такої.</p> <p>3. Діяння, передбачені частиною першою або другою цієї статті, якщо неправомірна вигода надавалася службовій особі, яка займає відповідальне становище, або вчинені за попередньою змовою групою осіб, - караються позбавленням волі на строк від чотирьох до восьми років з конфіскацією майна або без такої.</p> <p>4. Діяння, передбачені частиною першою, другою або третьою цієї статті, якщо неправомірна вигода надавалася службовій особі, яка займає особливо відповідальне становище, або вчинені організованою групою осіб чи її учасником, - караються позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років з конфіскацією майна або без такої.</p>		
<p>Article 5 Penalties</p> <p>1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that the conduct referred to in Articles 2 and 3, and participating in and instigating the conduct in question, is punishable by effective, proportionate and dissuasive criminal penalties, including, at least in serious</p>	<p>Стаття 5. Покарання</p> <p>1. Кожна Держава-член приймає необхідні заходи для того, щоб забезпечити, що діяння, згадані у Статтях 2 і 3, а також участь у таких діяннях і їхнє спонукання, караються ефективними, пропорційними та стримуючими кримінальними покараннями, включаючи, принаймні у</p>	<p>Кримінальний Кодекс України</p> <p>Стаття 55. Позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю</p> <p>1. Позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю може бути призначене як основне покарання на строк від двох до п'яти років або як додаткове покарання на строк від одного до трьох років.</p> <p>Позбавлення права обіймати певні посади як додаткове покарання у справах, передбачених Законом України "Про очищення влади", призначається на строк п'ять років.</p>	<p>Відповідає</p> <p>Санкціями всіх статей КК, що передбачають відповідальність за корупцію у приватному секторі, серед іншого, передбачено позбавлення волі.</p> <p>На підставі ч. 2 ст. 55 КК покарання у виді позбавлення права обіймати</p>	

<p>cases, penalties involving deprivation of liberty which can give rise to extradition.</p> <p>2. Paragraph 1 shall be without prejudice to the exercise of disciplinary powers by the competent authorities against national officials or Community officials. In determining the penalty to be imposed, the national criminal courts may, in accordance with the principles of their national law, take into account any disciplinary penalty already imposed on the same person for the same conduct.</p>	<p>важких випадках, покарання, пов'язані з позбавленням волі, які можуть призвести до екстрадиції.</p> <p>2. Параграф 1 не зачіпає право компетентних органів застосовувати дисциплінарні санкції щодо національних посадових осіб або співробітників Співтовариства. При визначенні покарання, яке підлягає накладенню, національні кримінальні суди можуть враховувати, відповідно до принципів національного права, будь-яке дисциплінарне покарання, яке вже було накладено на ту ж особу за те саме діяння.</p>	<p>Позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як додаткове покарання за вчинення кримінального правопорушення проти виборчих прав і свобод громадянина, передбачених статтями 157-160 цього Кодексу, призначається на строк п'ять років.</p> <p>Позбавлення права керувати транспортними засобами як додаткове покарання призначається на строк до десяти років.</p> <p>Позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як основне або додаткове покарання за вчинення кримінальних правопорушень проти основ національної безпеки України, передбачених статтями 111-1, 111-2 цього Кодексу, призначається на строк від десяти до п'ятнадцяти років.</p> <p>2. Позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як додаткове покарання може бути призначене й у випадках, коли воно не передбачене в санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини цього Кодексу за умови, що з урахуванням характеру кримінального правопорушення, вчиненого за посадою або у зв'язку із заняттям певною діяльністю, особи засудженого та інших обставин справи суд визнає за неможливе збереження за ним права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю.</p> <p>3. При призначенні позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як додаткового покарання до арешту, обмеження волі, тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців або позбавлення волі на певний строк - воно поширюється на увесь час відбування основного покарання і, крім цього, на строк, встановлений вироком суду, що набрав законної сили. При цьому строк додаткового покарання обчислюється з моменту відбуття основного покарання, а при призначенні покарання у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як додаткове до інших основних покарань, а також у разі застосування статті 77 цього Кодексу - з моменту набрання законної сили вироком.</p>	<p>певні посади може бути призначене навіть у випадках, якщо воно не передбачене у санкції конкретної частини статті КК з урахуванням характеру кримінального правопорушення, вчиненого за посадою або у зв'язку із заняттям певною діяльністю, особи засудженого та інших обставин справи.</p>	
---	--	--	---	--

		<p>Стаття 368. Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою</p> <p>1. Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання службовою особою неправомірної вигоди, а так само прохання надати таку вигоду для себе чи третьої особи за вчинення чи невчинення такою службовою особою в інтересах того, хто пропонує, обіцяє чи надає неправомірну вигоду, чи в інтересах третьої особи будь-якої дії з використанням наданої їй влади чи службового становища - карається штрафом від однієї тисячі до чотирьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк від трьох до шести місяців, або позбавленням волі на строк від двох до чотирьох років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років.</p> <p>2. Діяння, передбачене частиною першою цієї статті, предметом якого була неправомірна вигода у значному розмірі, - карається позбавленням волі на строк від трьох до шести років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років.</p> <p>3. Діяння, передбачене частиною першою або другою цієї статті, предметом якого була неправомірна вигода у великому розмірі або вчинене службовою особою, яка займає відповідальне становище, або за попередньою змовою групою осіб, або повторно, або поєднане з вимаганням неправомірної вигоди, - карається позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, з конфіскацією майна.</p> <p>4. Діяння, передбачене частинами першою, другою або третьою цієї статті, предметом якого була неправомірна вигода в особливо великому розмірі, або вчинене службовою особою, яка займає особливо відповідальне становище, - карається позбавленням волі на строк від восьми до дванадцяти років з позбавленням права обіймати певні</p>		
--	--	---	--	--

		<p>посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, з конфіскацією майна.</p> <p>Стаття 369. Пропозиція, обіцянка або надання неправомірної вигоди службовій особі</p> <p>1. Пропозиція чи обіцянка службовій особі надати їй або третій особі неправомірну вигоду, а так само надання такої вигоди за вчинення чи невчинення службовою особою в інтересах того, хто пропонує, обіцяє чи надає таку вигоду, чи в інтересах третьої особи будь-якої дії з використанням наданої їй влади чи службового становища - караються штрафом від однієї тисячі до чотирьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі на строк від двох до чотирьох років, або позбавленням волі на той самий строк.</p> <p>2. Діяння, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені повторно, - караються позбавленням волі на строк від трьох до шести років із штрафом від п'ятисот до однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, з конфіскацією майна або без такої.</p> <p>3. Діяння, передбачені частиною першою або другою цієї статті, якщо неправомірна вигода надавалася службовій особі, яка займає відповідальне становище, або вчинені за попередньою змовою групою осіб, - караються позбавленням волі на строк від чотирьох до восьми років з конфіскацією майна або без такої.</p> <p>4. Діяння, передбачені частиною першою, другою або третьою цієї статті, якщо неправомірна вигода надавалася службовій особі, яка займає особливо відповідальне становище, або вчинені організованою групою осіб чи її учасником, - караються позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років з конфіскацією майна або без такої.</p>		
<p>Article 6 Criminal liability of heads of businesses</p> <p>Each Member State shall take the necessary measures to allow heads of businesses or</p>	<p>Стаття 6. Кримінальна відповідальність керівників підприємств</p> <p>Кожна Держава-член приймає необхідні заходи для того, щоб</p>	<p>Кримінальний кодекс України.</p> <p>Стаття 26. Поняття співучасті</p> <p>Співучастю у кримінальному правопорушенні є умисна спільна участь декількох суб'єктів кримінального</p>	<p>Відповідає</p> <p>Відповідно до п. 6.1 пояснювальної записки (Explanatory report on the Convention on the fight against</p>	

<p>any persons having power to take decisions or exercise control within a business to be declared criminally liable in accordance with the principles defined by its national law in cases of corruption, as referred to in Article 3, by a person under their authority acting on behalf of the business.</p>	<p>керівників підприємств або будь-яких осіб, які мають повноваження приймати рішення або здійснювати контроль у підприємстві, можна було визнати кримінально відповідальними відповідно до принципів, визначених національним законодавством, у випадках корупції, згаданих у Статті 3, коли особа під їхнім контролем діє від імені підприємства.</p>	<p>правопорушення у вчиненні умисного кримінального правопорушення.</p> <p>Стаття 27. Види співучасників</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Співучасниками кримінального правопорушення, поряд із виконавцем, є організатор, підбурювач та пособник. 2. Виконавцем (співвиконавцем) є особа, яка у співучасті з іншими суб'єктами кримінального правопорушення безпосередньо чи шляхом використання інших осіб, що відповідно до закону не підлягають кримінальній відповідальності за скоєне, вчинила кримінальне правопорушення, передбачене цим Кодексом. 3. Організатором є особа, яка організувала вчинення кримінального правопорушення (кримінальних правопорушень) або керувала його (їх) підготовкою чи вчиненням. Організатором також є особа, яка утворила організовану групу чи злочинну організацію або керувала нею, або особа, яка забезпечувала фінансування чи організовувала приховування кримінально протиправної діяльності організованої групи або злочинної організації. 4. Підбурювачем є особа, яка умовлянням, підкупом, погрозою, примусом або іншим чином схилила іншого співучасника до вчинення кримінального правопорушення. 5. Пособником є особа, яка порадами, вказівками, наданням засобів чи знарядь або усуненням перешкод сприяла вчиненню кримінального правопорушення іншими співучасниками, а також особа, яка заздалегідь обіцяла переховати особу, яка вчинила кримінальне правопорушення, знаряддя чи засоби вчинення кримінального правопорушення, сліди кримінального правопорушення чи предмети, здобуті кримінально протиправним шляхом, придбати чи збути такі предмети або іншим чином сприяти приховуванню кримінального правопорушення. 6. Не є співучастю не обіцяне заздалегідь переховування особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, знарядь і засобів учинення кримінального правопорушення, слідів кримінального правопорушення чи предметів, здобутих кримінально протиправним шляхом, або придбання чи 	<p>corruption involving officials of the European Communities or officials of Member States of the European Union (Text approved by the Council on 3 December 1998)) Конвенція залишає державам свободу розсуду у встановленні підстав для кримінальної відповідальності керівників підприємств і осіб, які приймають рішення. Крім кримінальної відповідальності керівників підприємств або осіб, які приймають рішення, на підставі їхніх особистих дій (як авторів, поплічників, підбурювачів або учасників шахрайства), стаття 6 дозволяє державам-членам розглядати можливість призначення керівників підприємств та осіб, які приймають рішення, притягнення до кримінальної відповідальності з інших підстав. Національне законодавство України про кримінальну відповідальність встановлює такі підстави для відповідальності керівника юридичної особи:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. У разі умисного ставлення до корупційного кримінального правопорушення, яке вчиняється іншою особою, 	
---	---	--	--	--

		<p>збут таких предметів. Особи, які вчинили такі діяння, підлягають кримінальній відповідальності лише у випадках, передбачених статтями 198 та 396 цього Кодексу.</p> <p>7. Не є співучастью обіцяне до закінчення вчинення кримінального правопорушення неповідомлення про достовірно відоме підготовлюване або вчинюване кримінальне правопорушення. Такі особи підлягають кримінальній відповідальності лише у випадках, коли вчинене ними діяння містить ознаки іншого кримінального правопорушення.</p> <p>Стаття 28. Вчинення кримінального правопорушення групою осіб, групою осіб за попередньою змовою, організованою групою або злочинною організацією</p> <p>1. Кримінальне правопорушення визнається таким, що вчинене групою осіб, якщо у ньому брали участь декілька (два або більше) виконавців без попередньої змови між собою.</p> <p>2. Кримінальне правопорушення визнається вчиненим за попередньою змовою групою осіб, якщо його спільно вчинили декілька осіб (дві або більше), які заздалегідь, тобто до початку кримінального правопорушення, домовилися про спільне його вчинення.</p> <p>3. Кримінальне правопорушення визнається вчиненим організованою групою, якщо в його готуванні або вчиненні брали участь декілька осіб (три і більше), які попередньо зорганізувалися у стійке об'єднання для вчинення цього та іншого (інших) кримінальних правопорушень, об'єднаних єдиним планом з розподілом функцій учасників групи, спрямованих на досягнення цього плану, відомого всім учасникам групи.</p> <p>4. Кримінальне правопорушення визнається вчиненим злочинною організацією, якщо він скоєний стійким ієрархічним об'єднанням декількох осіб (п'ять і більше), члени якого або структурні частини якого за попередньою змовою зорганізувалися для спільної діяльності з метою безпосереднього вчинення тяжких або особливо тяжких злочинів учасниками цієї організації, або керівництва чи координації кримінально протиправної діяльності інших</p>	<p>за наявності підстав, передбачених Розділом VI ЗЧ КК, він може нести кримінальну відповідальність як співучасник.</p> <p>2. У разі невиконання своїх обов'язків, що призвело до вчинення корупційного правопорушення, можуть бути підстави для відповідальності за ст. 367 КК.</p> <p>Крім цього, варто звернути увагу, що незабезпечення виконання покладених на уповноважену особу юридичної особи законом або установчими документами юридичної особи обов'язків щодо вжиття заходів із запобігання корупції, що призвело до вчинення будь-якого із кримінальних правопорушень, передбачених у статтях 209 і 306, частинах першій і другій статті 368-3, частинах першій і другій статті 368-4, статтях 369 і 369-2 цього Кодексу є підставою застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру.</p>	
--	--	---	--	--

		<p>осіб, або забезпечення функціонування як самої злочинної організації, так і інших кримінально протиправних груп.</p> <p>Стаття 29. Кримінальна відповідальність співучасників</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Виконавець (співвиконавець) підлягає кримінальній відповідальності за статтею Особливої частини цього Кодексу, яка передбачає вчинене ним кримінальне правопорушення. 2. Організатор, підбурювач та пособник підлягають кримінальній відповідальності за відповідною частиною статті 27 і тією статтею (частиною статті) Особливої частини цього Кодексу, яка передбачає кримінальне правопорушення, вчинене виконавцем. 3. Ознаки, що характеризують особу окремого співучасника кримінального правопорушення, ставляться в вину лише цьому співучасникові. Інші обставини, що обтяжують відповідальність і передбачені у статтях Особливої частини цього Кодексу як ознаки кримінального правопорушення, що впливають на кваліфікацію дій виконавця, ставляться в вину лише співучаснику, який усвідомлював ці обставини. 4. У разі вчинення виконавцем незакінченого кримінального правопорушення інші співучасники підлягають кримінальній відповідальності за співучасть у незакінченому кримінальному правопорушенні. 5. Співучасники не підлягають кримінальній відповідальності за діяння, вчинене виконавцем, якщо воно не охоплювалося їхнім умислом. <p>Стаття 96-3. Підстави для застосування до юридичних осіб заходів кримінально-правового характеру</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Підставами для застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру є: <ol style="list-style-type: none"> 1) вчинення її уповноваженою особою від імені та в інтересах юридичної особи будь-якого із кримінальних правопорушень, передбачених у статтях 209 і 306, частинах першій і другій статті 368-3, частинах першій і другій статті 368-4, статтях 369 і 369-2 цього Кодексу; 2) незабезпечення виконання покладених на її уповноважену особу законом або установчими 		
--	--	--	--	--

		<p>документами юридичної особи обов'язків щодо вжиття заходів із запобігання корупції, що призвело до вчинення будь-якого із кримінальних правопорушень, передбачених у статтях 209 і 306, частинах першій і другій статті 368-3, частинах першій і другій статті 368-4, статтях 369 і 369-2 цього Кодексу;</p> <p>3) вчинення її уповноваженою особою від імені юридичної особи будь-якого із кримінальних правопорушень, передбачених статтями 111-1, 258-258-6 цього Кодексу;</p> <p>4) вчинення її уповноваженою особою від імені та в інтересах юридичної особи будь-якого із кримінальних правопорушень, передбачених статтями 109, 110, 113, 114-2, 146, 147, частинами другою - четвертою статті 159-1, статтями 160, 260, 262, 436, 437, 438, 442, 444, 447 цього Кодексу;</p> <p>5) вчинення її уповноваженою особою від імені та в інтересах юридичної особи будь-якого із кримінальних правопорушень, передбачених статтями 255, 343, 345, 347, 348, 349, 376-379, 386 цього Кодексу;</p> <p>б) вчинення її уповноваженою особою від імені та в інтересах юридичної особи стосовно малолітньої чи неповнолітньої особи будь-якого із кримінальних правопорушень, передбачених статтями 152-156-1, 301-1-303 цього Кодексу.</p> <p>Примітка 1. Під уповноваженими особами юридичної особи слід розуміти службових осіб юридичної особи, а також інших осіб, які відповідно до закону, установчих документів юридичної особи чи договору мають право діяти від імені юридичної особи.</p> <p>2. Кримінальні правопорушення, передбачені статтями 109, 110, 113, 114-2, 146, 147, 152-156-1, частинами другою - четвертою статті 159-1, статтями 160, 209, 255, 260, 262, 301-1-303, 306, 343, 345, 347, 348, 349, частинами першою і другою статті 368-3, частинами першою і другою статті 368-4, статтями 369, 369-2, 376-379, 386, 436, 437, 438, 442, 444, 447 цього Кодексу, визнаються вчиненими в інтересах юридичної особи, якщо вони призвели до отримання нею неправомірної вигоди або створили умови для отримання такої вигоди, або були спрямовані на ухилення від передбаченої законом відповідальності.</p>		
--	--	---	--	--

		<p>Стаття 367. Службова недбалість</p> <p>1. Службова недбалість, тобто невиконання або неналежне виконання службовою особою своїх службових обов'язків через несумлінне ставлення до них, що завдало істотної шкоди охоронюваним законом правам, свободам та інтересам окремих громадян, державним чи громадським інтересам або інтересам окремих юридичних осіб, - карається штрафом від двох тисяч до чотирьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або обмеженням волі на строк до трьох років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років.</p> <p>2. Те саме діяння, якщо воно спричинило тяжкі наслідки, - карається позбавленням волі на строк від двох до п'яти років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років та зі штрафом від двохсот п'ятдесяти до семисот п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або без такого.</p>		
<p>Article 7 Jurisdiction</p> <p>1. Each Member State shall take the measures necessary to establish its jurisdiction over the offences it has established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 where:</p> <p>(a) the offence is committed in whole or in part within its territory;</p> <p>(b) the offender is one of its nationals or one of its officials;</p> <p>(c) the offence is committed against one of the persons referred to in Article 1 or a member of one of the European Community</p>	<p>Стаття 7. Юрисдикція</p> <p>1.Кожна Держава-член приймає необхідні заходи для встановлення своєї юрисдикції щодо злочинів, визначених відповідно до зобов'язань, що випливають зі статей 2, 3 і 4, у таких випадках:</p> <p>(a) злочин вчинено повністю або частково на її території;</p> <p>(b) злочин вчинений її громадянином або одним з її посадових осіб;</p> <p>(c) злочин вчинений проти однієї з осіб, зазначених у Статті 1, або проти члена однієї з Інституцій</p>	<p>Кримінальний Кодекс України</p> <p>Стаття 6. Чинність закону про кримінальну відповідальність щодо кримінального правопорушення, вчиненого на території України</p> <p>1. Особи, які вчинили кримінальні правопорушення на території України, підлягають кримінальній відповідальності за цим Кодексом.</p> <p>2. Кримінальне правопорушення визнається вчиненим на території України, якщо його було почато, продовжено, закінчено або припинено на території України.</p> <p>3. Кримінальне правопорушення визнається вчиненим на території України, якщо його виконавець або хоча б один із співучасників діяв на території України.</p> <p>4. Питання про кримінальну відповідальність дипломатичних представників іноземних держав та інших громадян, які за законами України і міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, не є підсудні у кримінальних</p>	Відповідає	

<p>institutions referred to in Article 4 (1) who is at the same time one of its nationals;</p> <p>(d) the offender is a Community official working for a European Community institution or a body set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities which has its headquarters in the Member State in question.</p> <p>2. Each Member State may declare, when giving the notification provided for in Article 13 (2), that it will not apply or will apply only in specific cases or conditions one or more of the jurisdiction rules laid down in paragraph 1 (b), (c) and (d).</p>	<p>Європейської спільноти, зазначених у Статті 4 (1), який водночас є її громадянином;</p> <p>(d) злочин вчинений співробітником Європейської спільноти, який працює в інституції Європейської спільноти або в органі, створеному відповідно до Договорів, що засновують Європейські спільноти, і має свою штаб-квартиру в цій Державі-члені.</p> <p>2.Кожна Держава-член може заявити, коли надає повідомлення відповідно до Статті 13 (2), що вона не застосовуватиме або буде застосовувати лише у певних випадках або за певних умов одну або декілька правил юрисдикції, визначених у пункті 1 (b), (c) і (d).</p>	<p>справах судам України, в разі вчинення ними кримінального правопорушення на території України вирішується дипломатичним шляхом.</p> <p>Стаття 7. Чинність закону про кримінальну відповідальність щодо кримінальних правопорушень, вчинених громадянами України або особами без громадянства за межами України</p> <p>1. Громадяни України та особи без громадянства, що постійно проживають в Україні, які вчинили кримінальні правопорушення за її межами, підлягають кримінальній відповідальності за цим Кодексом, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.</p> <p>2. Якщо особи, зазначені у частині першій цієї статті, за вчинені кримінальні правопорушення зазнали кримінального покарання за межами України, вони не можуть бути притягнені в Україні до кримінальної відповідальності за ці кримінальні правопорушення.</p> <p>Стаття 8. Чинність закону про кримінальну відповідальність щодо кримінальних правопорушень, вчинених іноземцями або особами без громадянства за межами України</p> <p>1. Іноземці або особи без громадянства, що не проживають постійно в Україні, які вчинили кримінальні правопорушення за її межами, підлягають в Україні відповідальності за цим Кодексом у випадках, передбачених міжнародними договорами або якщо вони вчинили передбачені цим Кодексом тяжкі або особливо тяжкі злочини проти прав і свобод громадян України або інтересів України.</p> <p>2. Іноземці або особи без громадянства, що не проживають постійно в Україні, також підлягають в Україні відповідальності згідно з цим Кодексом, якщо вони за межами України вчинили у співучасті із службовими особами, які є громадянами України, будь-яке кримінальне правопорушення, передбачене у статтях 368, 368-3, 368-4, 369 і 369-2 цього Кодексу, або якщо вони пропонували, обіцяли, надали неправомірну вигоду таким службовим</p>		
---	---	---	--	--

		<p>особам, або прийняли пропозицію, обіцянку неправомірної вигоди чи одержали від них таку вигоду.</p> <p>Стаття 10. Вирішення питання про кримінальну відповідальність осіб, які підлягають кримінальній відповідальності за законодавством іноземної держави і перебувають на території України, та виконання вироків, винесених іноземними судами чи міжнародними судовими установами</p> <p>1. Громадяни України, які вчинили злочини поза межами України, не можуть бути видані іноземній державі для притягнення до кримінальної відповідальності та віддання до суду.</p> <p>2. Іноземці та особи без громадянства, які вчинили злочини поза межами України і перебувають на території України, можуть бути видані іноземній державі для притягнення до кримінальної відповідальності і віддання до суду.</p> <p>3. Україна може перейняти кримінальне провадження, в якому судовими органами іноземної держави не ухвалено вирок, щодо громадян України та іноземців, які вчинили злочини за межами України і перебувають на території України, але які не можуть бути видані іноземній державі або у видачі яких відмовлено, якщо діяння, у зв'язку з яким запитується передача кримінального провадження, згідно з цим Кодексом визнається злочином.</p> <p>4. Виконання в Україні вироку іноземного суду чи міжнародної судової установи можливо, якщо діяння, внаслідок вчинення якого було ухвалено вирок, згідно з цим Кодексом визнається кримінальним правопорушенням або було б кримінальним правопорушенням у разі його вчинення на території України.</p>		
<p>Article 8 Extradition and prosecution</p> <p>1. Any Member State which, under its law, does not extradite its own nationals shall take the necessary measures to establish its jurisdiction over the offences it</p>	<p>Стаття 8. Екстрадиція та переслідування</p> <p>1. Будь-яка Держава-член, яка відповідно до свого законодавства не екстрадує своїх власних громадян, приймає необхідні заходи для встановлення своєї</p>	<p>Конституція України</p> <p>Стаття 25. Громадянин України не може бути позбавлений громадянства і права змінити громадянство. Громадянин України не може бути вигнаний за межі України або виданий іншій державі.</p> <p>Кримінальний кодекс України</p>	Відповідає	

<p>has established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4, when committed by its own nationals outside its territory.</p> <p>2. Each Member State shall, when one of its nationals is alleged to have committed in another Member State an offence established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 and it does not extradite that person to that other Member State solely on the ground of his nationality, submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution if appropriate. In order to enable prosecution to take place, the files, information and exhibits relating to the offence shall be transmitted in accordance with the procedures laid down in Article 6 of the European Convention on Extradition of 13 December 1957. The requesting Member State shall be informed of the prosecution initiated and of its outcome.</p> <p>3. For the purposes of this Article, the term 'national' of a Member State shall be construed in accordance with any declaration made by that State under Article 6 (1) (b) of the European Convention on Extradition and with paragraph 1 (c) of that Article.</p>	<p>юрисдикції щодо злочинів, визначених відповідно до зобов'язань, що випливають зі статей 2, 3 і 4, якщо такі злочини були скоєні її власними громадянами за її межами.</p> <p>2.Кожна Держава-член, коли один з її громадян підозрюється у вчиненні в іншій Державі-члені злочину, визначеного відповідно до зобов'язань, що випливають зі статей 2, 3 і 4, і якщо вона не екстрадує цю особу до цієї іншої Держави-члена виключно з мотиву її громадянства, передає справу своїм компетентним органам для проведення відповідного переслідування.</p> <p>Для забезпечення провадження справи, файли, інформація та докази, що стосуються злочину, передаються відповідно до процедур, визначених у статті 6 Європейської конвенції про екстрадицію від 13 грудня 1957 року. Запитуюча Держава-член буде повідомлена про розпочате переслідування та його результати.</p> <p>3.Для цілей цієї Статті термін "громадянин" Держави-члена тлумачиться відповідно до будь-якої заяви, зробленої цією Державою на підставі пункту 6 (1) (б) Європейської</p>	<p>Стаття 10. Вирішення питання про кримінальну відповідальність осіб, які підлягають кримінальній відповідальності за законодавством іноземної держави і перебувають на території України, та виконання вироків, винесених іноземними судами чи міжнародними судовими установами</p> <p>1. Громадяни України, які вчинили злочини поза межами України, не можуть бути видані іноземній державі для притягнення до кримінальної відповідальності та віддання до суду.</p> <p>3. Україна може перейняти кримінальне провадження, в якому судовими органами іноземної держави не ухвалено вирок, щодо громадян України та іноземців, які вчинили злочини за межами України і перебувають на території України, але які не можуть бути видані іноземній державі або у видачі яких відмовлено, якщо діяння, у зв'язку з яким запитується передача кримінального провадження, згідно з цим Кодексом визнається злочином.</p> <p>4. Виконання в Україні вироку іноземного суду чи міжнародної судової установи можливо, якщо діяння, внаслідок вчинення якого було ухвалено вирок, згідно з цим Кодексом визнається кримінальним правопорушенням або було б кримінальним правопорушенням у разі його вчинення на території України.</p> <p>Кримінальний процесуальний кодекс</p> <p>Стаття 595. Порядок і умови перейняття кримінального провадження від іноземних держав</p> <p>1. Клопотання компетентних органів інших держав про перейняття Україною кримінального провадження розглядається центральним органом України щодо міжнародної правової допомоги або органом, уповноваженим здійснювати зносини відповідно до частини третьої статті 545 цього Кодексу, протягом двадцяти днів з дня його надходження.</p> <p>2. Кримінальне провадження, в якому судовими органами іноземної держави не було ухвалено вирок, може бути перейняте Україною за таких умов:</p>		
--	---	--	--	--

	<p>конвенції про екстрадицію та відповідно до пункту 1 (с) цієї Статі.</p>	<p>1) особа, яка притягається до кримінальної відповідальності, є громадянином України і перебуває на її території;</p> <p>2) особа, яка притягається до кримінальної відповідальності, є іноземцем або особою без громадянства і перебуває на території України, а її видача згідно із цим Кодексом або міжнародним договором України неможлива або у видачі відмовлено;</p> <p>3) запитуюча держава надала гарантії, що у разі ухвалення вироку в Україні особа, яка притягається до кримінальної відповідальності, не піддаватиметься у запитуючій державі державному обвинуваченню за те ж кримінальне правопорушення;</p> <p>4) діяння, якого стосується запит, є кримінальним правопорушенням за законом України про кримінальну відповідальність.</p> <p>3. У разі перейняття кримінального провадження Офіс Генерального прокурора в порядку, передбаченому цим Кодексом, доручає здійснення досудового розслідування відповідному прокурору, про що повідомляє державу, яка надіслала запит.</p> <p>4. При відмові перейняти кримінальне провадження Офіс Генерального прокурора повертає матеріали відповідним органам іноземної держави з обґрунтуванням підстав відмови.</p> <p>Стаття 598. Порядок кримінального провадження, що перейняте від іншої держави</p> <p>1. Кримінальне провадження, що перейняте від компетентного органу іншої держави, починається зі стадії досудового розслідування та здійснюється згідно з цим Кодексом.</p> <p>2. Відомості, які містяться в матеріалах, отриманих до перейняття кримінального провадження відповідним органом іншої держави на її території та згідно з її законодавством, можуть бути визнані допустимими під час судового розгляду в Україні, якщо це не порушує засад судочинства, передбачених Конституцією України та цим Кодексом, і вони не отримані з порушенням прав людини і</p>		
--	--	---	--	--

		<p>основоположних свобод. Не потребують легалізації відомості, визнані судом допустимими.</p> <p>3. Слідчий, прокурор України після перейняття кримінального провадження мають право здійснювати будь-які передбачені цим Кодексом процесуальні дії.</p> <p>4. За наявності достатніх підстав для повідомлення про підозру воно повинно бути здійснене згідно з законом України про кримінальну відповідальність і в порядку, передбаченому цим Кодексом.</p> <p>5. Покарання, що призначається судом, не повинно бути суворішим від покарання, передбаченого законом запитуючої держави за таке ж кримінальне правопорушення.</p> <p>6. Компетентному органу запитуючої держави надсилається копія остаточного процесуального рішення, що набуло законної сили.</p> <p>Європейська конвенція про видачу правопорушників ратифікована Україною із заявами і застереженнями Законом N 43/98-ВР (43/98-ВР) від 16.01.98.</p>		
<p>Article 9 Cooperation</p> <p>1. If any procedure in connection with an offence established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 concerns at least two Member States, those States shall cooperate effectively in the investigation, the prosecution and in carrying out the punishment imposed by means, for example, of mutual legal assistance, extradition, transfer of proceedings or enforcement of sentences passed in another Member State.</p>	<p>Стаття 9. Співробітництво</p> <p>1. Якщо будь-яка процедура, пов'язана з злочином, визначеним відповідно до зобов'язань, що випливають зі статей 2, 3 і 4, стосується щонайменше двох Держав-членів, ці Держави-члени повинні ефективно співпрацювати в розслідуванні, переслідуванні та виконанні покарання, включаючи, наприклад, взаємну правову допомогу, екстрадицію, передачу провадження або виконання вироків, винесених у іншій Державі-члені.</p>	<p>Кримінальний кодекс України</p> <p>Стаття 10. Вирішення питання про кримінальну відповідальність осіб, які підлягають кримінальній відповідальності за законодавством іноземної держави і перебувають на території України, та виконання вироків, винесених іноземними судами чи міжнародними судовими установами</p> <p>1. Громадяни України, які вчинили злочини поза межами України, не можуть бути видані іноземній державі для притягнення до кримінальної відповідальності та віддання до суду.</p> <p>2. Іноземці та особи без громадянства, які вчинили злочини поза межами України і перебувають на території України, можуть бути видані іноземній державі для притягнення до кримінальної відповідальності і віддання до суду.</p> <p>3. Україна може перейняти кримінальне провадження, в якому судовими органами іноземної</p>		

<p>2. Where more than one Member State has jurisdiction and has the possibility of viable prosecution of an offence based on the same facts, the Member States involved shall cooperate in deciding which shall prosecute the offender or offenders with a view to centralizing the prosecution in a single Member States where possible.</p>	<p>2. У випадку, коли кілька Держав-членів мають юрисдикцію і можливість здійснити дієве переслідування злочину на основі тих самих фактів, залучені Держави-члени повинні співпрацювати у вирішенні питання про те, яка Держава-член буде проводити переслідування злочинця або злочинців з метою централізації провадження в одній Державі-члені, якщо це можливо.</p>	<p>держави не ухвалено вирок, щодо громадян України та іноземців, які вчинили злочини за межами України і перебувають на території України, але які не можуть бути видані іноземній державі або у видачі яких відмовлено, якщо діяння, у зв'язку з яким запитується передача кримінального провадження, згідно з цим Кодексом визнається злочином.</p> <p>4. Виконання в Україні вироку іноземного суду чи міжнародної судової установи можливо, якщо діяння, внаслідок вчинення якого було ухвалено вирок, згідно з цим Кодексом визнається кримінальним правопорушенням або було б кримінальним правопорушенням у разі його вчинення на території України.</p> <p>Кримінальний процесуальний кодекс</p> <p>Стаття 541. Роз'яснення термінів</p> <p>1. Терміни, що їх вжито в цьому розділі Кодексу, якщо немає окремих вказівок, мають таке значення:</p> <p>1) міжнародна правова допомога - проведення компетентними органами однієї держави процесуальних дій, виконання яких необхідне для досудового розслідування, судового розгляду або для виконання вироку, ухваленого судом іншої держави або міжнародною судовою установою;</p> <p>2) видача особи (екстрадиція) - видача особи державі, компетентними органами якої ця особа розшукується для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку. Екстрадиція включає: офіційне звернення про встановлення місця перебування на території запитуваної держави особи, яку необхідно видати, та видачу такої особи; перевірку обставин, що можуть перешкоджати видачі; прийняття рішення за запитом; фактичну передачу такої особи під юрисдикцію запитуючої держави;</p> <p>3) перейняття кримінального провадження - здійснення компетентними органами однієї держави розслідування з метою притягнення особи до кримінальної</p>		
---	--	--	--	--

		<p>відповідальності за злочини, вчинені на території іншої держави, за її запитом;</p> <p>4) запитуюча сторона - держава, компетентний орган якої звертається із запитом, або міжнародна судова установа;</p> <p>5) запитувана сторона – держава, до компетентного органу якої направляється запит;</p> <p>6) уповноважений (центральний) орган - орган, уповноважений від імені держави розглянути запит компетентного органу іншої держави або міжнародної судової установи і вжити заходів з метою його виконання чи направити до іншої держави запит компетентного органу про надання міжнародної правової допомоги;</p> <p>7) компетентний орган - орган, що здійснює кримінальне провадження, який звертається із запитом згідно з цим розділом або який забезпечує виконання запиту про надання міжнародної правової допомоги;</p> <p>8) екстрадиційна перевірка - діяльність визначених законом органів щодо встановлення та дослідження передбачених міжнародним договором України, іншими актами законодавства України обставин, що можуть перешкоджати видачі особи (екстрадиції), яка вчинила злочин;</p> <p>9) екстрадиційний арешт - застосування запобіжного заходу у вигляді тримання особи під вартою з метою забезпечення її видачі (екстрадиції);</p> <p>10) тимчасовий арешт - взяття під варту особи, розшукуваної за вчинення злочину за межами України, на строк, визначений цим Кодексом або міжнародним договором України, до отримання запиту про видачу (екстрадицію);</p> <p>11) тимчасова видача - видача на певний строк особи, яка відбуває покарання на території однієї держави, іншій державі для проведення процесуальних дій з її участю та притягнення до кримінальної відповідальності з метою запобігання закінченню строків давності або втраті доказів у кримінальній справі.</p> <p>Стаття 542. Обсяг міжнародного співробітництва під час кримінального провадження</p>		
--	--	--	--	--

		<p>1. Міжнародне співробітництво під час кримінального провадження полягає у вжитті необхідних заходів з метою надання міжнародної правової допомоги шляхом вручення документів, виконання окремих процесуальних дій, видачі осіб, які вчинили кримінальне правопорушення, тимчасової передачі осіб, перейняття кримінального переслідування, передачі засуджених осіб та виконання вироків. Міжнародним договором України можуть бути передбачені інші, ніж у цьому Кодексі, форми співробітництва під час кримінального провадження.</p> <p>Стаття 543. Законодавство, що регулює міжнародне співробітництво під час кримінального провадження</p> <p>1. Порядок направлення запиту до іншої держави, порядок розгляду уповноваженим (центральним) органом України запиту іншої держави або міжнародної судової установи про таку допомогу і порядок виконання такого запиту визначаються цим Кодексом і чинними міжнародними договорами України.</p> <p>Стаття 544. Надання та отримання міжнародної правової допомоги чи іншого міжнародного співробітництва без договору</p> <p>1. За відсутності міжнародного договору України міжнародна правова допомога чи інше співробітництво може бути надано на підставі запиту іншої держави чи запитано на засадах взаємності.</p> <p>2. Уповноважений (центральний) орган України, направляючи до такої держави запит, письмово гарантує запитуваній стороні розглянути в майбутньому її запит про надання такого самого виду міжнародної правової допомоги.</p> <p>3. Згідно з умовами частини першої цієї статті уповноважений (центральний) орган України розглядає запит іноземної держави лише за наявності письмової гарантії запитуючої сторони прийняти і розглянути в майбутньому запит України на засадах взаємності.</p> <p>4. Уповноважений (центральний) орган України при зверненні за міжнародною правовою допомогою до такої</p>		
--	--	--	--	--

		<p>держави та наданні такій державі міжнародної правової допомоги керується цим Кодексом.</p> <p>5. За відсутності міжнародного договору з відповідною державою уповноважений (центральний) орган України надсилає запит про надання міжнародної правової допомоги до Міністерства закордонних справ України для подальшого передання його компетентному органу запитуваної сторони дипломатичним шляхом.</p>		
<p>Article 10 Ne bis in idem</p> <p>1. Member States shall apply, in their national criminal laws, the ne bis in idem rule, under which a person whose trial has been finally disposed of in a Member State may not be prosecuted in another Member State in respect of the same facts, provided that if a penalty was imposed, it has been enforced, is actually in the process of being enforced or can no longer be enforced under the laws of the sentencing State.</p> <p>2. A Member State may, when giving the notification referred to in Article 13 (2), declare that it shall not be bound by paragraph 1 of this Article in one or more of the following cases:</p> <p>(a) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad took place in its own territory either in whole or in part; in the latter case this exception shall not apply if those facts took place</p>	<p>Стаття 10. Принцип "Ne bis in idem"</p> <p>1. Держави-члени повинні застосовувати в своєму національному кримінальному законодавстві принцип "ne bis in idem", згідно з яким особу, чие провадження було остаточно завершено в одній Державі-члені, не можна переслідувати в іншій Державі-члені за тими ж фактами, за умови, що якщо було накладено покарання, то воно було виконано, знаходиться на фактичному етапі виконання або вже не може бути виконано згідно з законами держави, що винесла вирок.</p> <p>2. Держава-член може, при повідомленні, згаданому в Статті 13 (2), заявити, що вона не буде зв'язана пунктом 1 цієї Статті в одному або декількох з наступних випадків:</p> <p>(a) якщо факти, що були предметом вироку, стосувалися її власної території, повністю або частково; у випадку</p>	<p>Кримінальний кодекс України</p> <p>Стаття 2. Підстава кримінальної відповідальності</p> <p>3. Ніхто не може бути притягнений до кримінальної відповідальності за те саме кримінальне правопорушення більше одного разу.</p> <p>Стаття 7. Чинність закону про кримінальну відповідальність щодо кримінальних правопорушень, вчинених громадянами України або особами без громадянства за межами України</p> <p>1. Громадяни України та особи без громадянства, що постійно проживають в Україні, які вчинили кримінальні правопорушення за її межами, підлягають кримінальній відповідальності за цим Кодексом, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.</p> <p>2. Якщо особи, зазначені у частині першій цієї статті, за вчинені кримінальні правопорушення зазнали кримінального покарання за межами України, вони не можуть бути притягнені в Україні до кримінальної відповідальності за ці кримінальні правопорушення.</p> <p>Кримінальний процесуальний кодекс</p> <p>Стаття 19. Заборона двічі притягувати до кримінальної відповідальності за одне і те саме правопорушення</p> <p>1. Ніхто не може бути двічі обвинуваченим або покараним за кримінальне правопорушення, за яким він був виправданий або засуджений на підставі вироку суду, що набрав законної сили.</p>		

<p>partly in the territory of the Member State where the judgment was rendered;</p> <p>(b) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad constitute an offence directed against the security or other equally essential interests of that Member State;</p> <p>(c) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad were committed by an official of that Member State contrary to the duties of his office.</p> <p>3. If a further prosecution is brought in a Member State against a person whose trial, in respect of the same facts, has been finally disposed of in another Member State, any period of deprivation of liberty served in the latter Member State arising from those facts shall be deducted from any sanction imposed. To the extent permitted by national law, sanctions not involving deprivation of liberty shall also be taken into account insofar as they have been enforced.</p> <p>4. The exceptions which may be the subject of a declaration under paragraph 2 shall not apply if the Member State concerned in respect of the same facts requested the other Member State to bring the prosecution or granted</p>	<p>частковості це виняток не застосовується, якщо ці факти відбулися частково на території Держави-члена, де було винесено вирок;</p> <p>(b) якщо факти, що були предметом вироку, становлять злочин, спрямований проти безпеки або інших рівнозначно важливих інтересів цієї Держави-члена;</p> <p>(c) якщо факти, що були предметом вироку, були скоєні посадовою особою цієї Держави-члена в порушення обов'язків своєї посади.</p> <p>3. Якщо в іншій Державі-члені проти особи, чие провадження, стосовно тих самих фактів, було остаточно завершено в іншій Державі-члені, порушується нове кримінальне переслідування, будь-який період позбавлення волі, який був відбутий в останній Державі-члені щодо цих фактів, повинен бути врахований при встановленні будь-якого покарання. На тій же підставі, що дозволяє національне законодавство, також мають бути враховані покарання, які не передбачають позбавлення волі, якщо вони були виконані.</p> <p>4. Виключення, що можуть бути предметом заяви згідно з пунктом 2, не застосовуються, якщо за тими ж фактами Держава-член, що це</p>	<p>2. Кримінальне провадження підлягає негайному закриттю, якщо стане відомо, що по тому самому обвинуваченню існує вирок суду, який набрав законної сили.</p> <p>Європейська конвенція про міжнародну дійсність кримінальних вироків (ратифіковано із заявами і застереженнями Законом N 172-IV (172-15) від 26.09.2002)</p> <p>Ne bis in idem</p> <p>Стаття 53</p> <p>1. Особа, щодо якої було винесено європейське судове рішення у кримінальній справі, не може за ту саму дію переслідуватися, бути покараною чи підлягати виконанню санкції в іншій Договірній Державі:</p> <p>(a) якщо вона була виправдана;</p> <p>(b) якщо накладена санкція:</p> <p>(i) була повністю виконана чи виконується, чи</p> <p>(ii) була повністю, або відносно її невиконаної частини, піддана помилуванню чи амністії, чи</p> <p>(iii) не може надалі виконуватися за давністю часу;</p> <p>(c) якщо суд засудив правопорушника без призначення санкції.</p> <p>2. Тим не менш, Договірна Держава, якщо тільки провадження не було запитано нею самою, не зобов'язана визнавати наслідки ne bis in idem, якщо дія, яка стала підставою для вироку, була спрямована проти особи, чи установи, чи будь-чого, що має державний статус в цій Державі, або якщо суб'єкт вироку сам має державний статус в цій Державі.</p> <p>3. Більш того, будь-яка Договірна Держава, де дія була вчинена чи вважається такою відповідно до законодавства цієї Держави, не зобов'язана визнавати наслідки ne bis in idem, якщо тільки вона сама не зробила запит про це провадження.</p> <p>Стаття 54</p> <p>Якщо нове провадження починається проти особи, яка в іншій Договірній Державі була покарана за ту саму дію,</p>		
--	--	--	--	--

<p>extradition of the person concerned.</p> <p>5. Relevant bilateral or multilateral agreements concluded between Member States and relevant declarations shall remain unaffected by this Article.</p>	<p>стосується, звернулася до іншої Держави-члена з проханням про порушення кримінальної справи або надала згоду на екстрадицію зазначеної особи.</p> <p>5.Відповідні двосторонні або багатосторонні угоди, укладені між Державами-членами, та відповідні заяви залишаються незмінними згідно з цією Статтею.</p>	<p>тоді будь-який період позбавлення волі, що виникає з виконаного вироку, має вираховуватися з санкції, яка може бути накладена.</p> <p>Стаття 55 Цей Розділ не перешкоджає застосуванню більш широких внутрішніх положень, пов'язаних з наслідками <i>ne bis in idem</i>, щодо іноземних кримінальних вироків.</p> <p>Європейська конвенція про передачу провадження у кримінальних справах (ETS N 73) (Про приєднання до Конвенції додатково див. Закон N 339/95-ВР від 22.09.95) (аналогічні норми до попередньої конвенції)</p> <p>Міжнародний пакт про громадянські і політичні права (Міжнародний пакт ратифіковано Указом Президії Верховної Ради Української РСР N 2148-VIII (2148-08) від 19.10.73)</p> <p>Стаття 14 7. Ніхто не повинен бути вдруге засуджений чи покараний за злочин, за який він уже був остаточно засуджений або виправданий відповідно до закону і кримінально-процесуального права кожної країни.</p>		
<p>Article 11 Internal provisions No provision in this Convention shall prevent Member States from adopting internal legal provisions which go beyond the obligations deriving from this Convention.</p>	<p>Стаття 11. Внутрішні положення Ніяке положення цієї Конвенції не заважає Державам-членам приймати внутрішні правові положення, які виходять за межі зобов'язань, що випливають з цієї Конвенції.</p>	-		
<p>Article 12 Court of Justice 1. Any dispute between Member States on the interpretation or application of this Convention which it has</p>	<p>Стаття 12. Суд Європейського Співтовариства 1.Будь-який спір між Державами-членами щодо тлумачення або застосування</p>	-	Не відповідає	

<p>proved impossible to resolve bilaterally must in an initial stage be examined by the Council in accordance with the procedure set out in Title VI of the Treaty on European Union with a view to reaching a solution. If no solution has been found within six months, the matter may be referred to the Court of Justice of the European Communities by one of the parties to the dispute.</p> <p>2. Any dispute between one or more Member States and the Commission of the European Communities concerning Article 1, with the exception of point (c), or Articles 2, 3 and 4, insofar as it concerns a question of Community law or the Communities' financial interests, or involves members of officials of Community institutions of bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities, which it has proved impossible to settle through negotiation, may be submitted to the Court of Justice by one of the parties to the dispute.</p> <p>3. Any court in a Member State may ask the Court of Justice to give a preliminary ruling on a matter concerning the interpretation of Articles 1 to 4 and 12 to 16 raised in a case pending before it and</p>	<p>цієї Конвенції, який виявився неможливим вирішити шляхом двосторонньої домовленості, на початковому етапі повинен бути розглянутий Радою відповідно до процедури, передбаченої в Розділі VI Договору про Європейський Союз, з метою досягнення розв'язання. Якщо протягом шести місяців не буде досягнуто розв'язання, справа може бути передана до Суду Європейського Співтовариства за зверненням однієї зі сторін у спорі.</p> <p>2. Будь-який спір між однією або декількома Державами-членами та Комісією Європейських Співтовариств, стосовно Статті 1, за винятком пункту (c), або Статей 2, 3 і 4, наскільки він стосується питання співтовариства або фінансових інтересів Співтовариств або включає членів службовців співтовариства або органів, створених відповідно до Договорів про створення Європейських Співтовариств, який виявився неможливим врегулювати шляхом переговорів, може бути переданий до Суду Європейського Співтовариства за зверненням однієї зі сторін у спорі.</p> <p>3. Будь-який суд у Державі-члені може звернутися до</p>			
---	---	--	--	--

<p>involving members or officials of Community institutions or bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities, acting in the exercise of their functions, if it considers that a decision on that matter is necessary to enable it to give judgment.</p> <p>4. The competence of the Court of Justice provided for in paragraph 3 shall be subject to its acceptance by the Member State concerned in a declaration to that effect made at the time of the notification referred to in Article 13 (2) or at any subsequent time.</p> <p>5. A Member State making a declaration under paragraph 4 may restrict the possibility of asking the Court of Justice to give a preliminary ruling to those of its courts against the decisions of which there is no judicial remedy under national law.</p> <p>6. The Statute of the Court of Justice of the European Community and its Rules of Procedure shall apply. In accordance with those Statutes, any Member State, or the Commission, whether or not it has made a declaration pursuant to paragraph 4, shall be entitled to submit statements of case or written observations to the Court of</p>	<p>Суду Європейського Співтовариства з проханням дати попереднє роз'яснення з питань тлумачення Статей 1-4 і 12-16, порушених у справі, що перебуває перед ним і стосуєть членів або службовців інституцій Співтовариства або органів, створених відповідно до Договорів про створення Європейських Співтовариств, виступаючи виконанням своїх функцій, якщо він вважає, що прийняття рішення з цього питання необхідно для винесення свого рішення.</p> <p>4. Компетенція Суду Європейського Співтовариства, передбачена у параграфі 3, залежить від його прийняття Державою-членом у відповідній декларації, яка зроблена під час повідомлення, згаданого у Статті 13 (2), або в будь-який подальший час.</p> <p>5. Держава-член, яка зробила декларацію відповідно до параграфу 4, може обмежити можливість звернення до Суду Європейського Співтовариства з проханням дати попереднє роз'яснення тим судам своєї країни, рішення яких не підлягають оскарженню згідно з національним законодавством.</p>			
---	--	--	--	--

Justice in cases which arise under paragraph 3.	Статут Суду Європейського Співтовариства і його Правила процедури застосовуються. 6. Згідно з цими статутами, будь-яка Держава-член або Комісія, незалежно від того, чи зроблена декларація відповідно до параграфу 4, має право подавати позови або письмові зауваження до Суду Європейського Співтовариства в справах, які виникають відповідно до параграфу 3.			
<p>Article 13 Entry into force</p> <p>1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.</p> <p>2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of the procedures laid down by their respective constitutional requirements for adopting this Convention.</p> <p>3. This Convention shall enter into force ninety days after the notification, referred to in paragraph 2, by the last Member State to fulfil that formality.</p> <p>4. Until the entry into force of this Convention, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2 or at any time</p>	<p>Стаття 13. Набуття чинності</p> <p>1. Ця Конвенція підлягає прийняттю Державами-членами відповідно до їх конституційних вимог.</p> <p>2. Держави-члени повідомлять Генерального секретаря Ради Європейського Союзу про завершення процедур, передбачених їх конституційними вимогами, для прийняття цієї Конвенції.</p> <p>3. Ця Конвенція набуває чинності через дев'яносто днів після повідомлення, згаданого у параграфі 2, останньою Державою-членом, що виконала цю формальність.</p> <p>4. До набуття чинності цією Конвенцією будь-яка Держава-член може, надсилаючи повідомлення, згадане у параграфі 2, або в будь-який час після цього, заявити, що ця Конвенція, за</p>	-		

<p>thereafter, declare that this Convention, with the exception of Article 12 thereof, shall apply to it in its relationships with those Member States which have made the same declaration. This Convention shall become applicable in respect of the Member State that makes such a declaration on the first day of the month following the expiry of a period of ninety days after the date of deposit of its declaration.</p> <p>5. A Member State that has not made any declaration as referred to in paragraph 4 may apply this Convention with respect to the other contracting Member States on the basis of bilateral agreements.</p>	<p>винятком її Статті 12, застосовується до неї у відносинах з тими Державами-членами, які зробили таку саму заяву. Ця Конвенція набуває чинності стосовно Держави-члена, яка зробила таку заяву, з першого дня місяця, наступного після закінчення дев'яностоденного періоду після дати подання своєї заяви.</p> <p>5. Держава-член, яка не зробила жодної заяви, згаданої у параграфі 4, може застосовувати цю Конвенцію щодо інших договірних Держав-членів на основі двосторонніх угод.</p>			
<p>Article 14 Accession of new Member States</p> <p>1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.</p> <p>2. The text of this Convention in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.</p> <p>3. Instruments of accession shall be deposited with the depositary.</p> <p>4. This Convention shall enter into force with respect to any State acceding to it ninety days</p>	<p>Стаття 14 Приєднання нових держав-членів</p> <p>1. Ця Конвенція відкрита для приєднання будь-якої держави, яка стає членом Європейського Союзу. 2. Текст цієї Конвенції мовою держави, що приєднується, складений Радою Європейського Союзу, є автентичним. 3. Документи про приєднання здаються на зберігання депозитарію. 4. Ця Конвенція набуває чинності щодо будь-якої держави, яка приєднується до неї, через дев'яносто днів після дати</p>	-		

<p>after the date of deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of the Convention if it has not already entered into force at the time of expiry of the said period of ninety days.</p> <p>5. If this Convention has not yet entered into force when the instrument of accession is deposited, Article 13 (4) shall apply to acceding States.</p>	<p>здачі на зберігання свого документа про приєднання або в день набрання чинності Конвенцією, якщо вона ще не набула чинності на момент закінчення зазначеного дев'яностоденного строку. 5. Якщо ця Конвенція ще не набула чинності на момент здачі на зберігання документа про приєднання, стаття 13 (4) застосовується до держав, які приєдналися.</p>			
<p>Article 15 Reservations</p> <p>1. No reservation shall be authorized with the exception of those provided for in Articles 7 (2) and 10 (2).</p> <p>2. Any Member State which has entered a reservation may withdraw it at any time in whole or in part by notifying the depositary. Withdrawal shall take effect on the date on which the depositary receives the notification.</p>	<p>Стаття 15 Застереження</p> <p>1. Жодні застереження не допускаються, за винятком застережень, передбачених у статтях 7 (2) і 10 (2). 2. Будь-яка держава-член, яка зробила застереження, може відкликати його в будь-який час повністю або частково, повідомивши депозитарію. Відкликання набуває чинності з дати отримання депозитарієм повідомлення.</p>	-		
<p>Article 16 Depositary</p> <p>1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.</p> <p>2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions and accessions, declarations and reservations</p>	<p>Стаття 16 Депозитарій</p> <p>1. Генеральний секретар Ради Європейського Союзу діє як депозитарій цієї Конвенції. 2. Депозитарій публікує в Офіційному журналі Європейських Співтовариств інформацію про хід усиновлень і приєднань, заяви та застереження та будь-яке інше повідомлення, що стосується цієї Конвенції.</p>	-		

and any other notification concerning this Convention.				
--	--	--	--	--
